

Andrej Beli**OBUP***J. P. Bezobrazovi*

Veseli led, ki se iskri.

Srce — je kepa, v led ujeta.

Naj vihra zvezde razvrti —
zarjove naj, zapleše metež.

Sneg zakipi, zamet zavre,
sneženo čipkovje vzklokoče
in čelo z metežem ožge,
se v noč zavije, odkrohoče.

Moj dvojnik za menoj hiti;
kot senca zdrsne ob ograji,
po mrzli ulici spolzi,
podaljša se — in se raztaja.

O duša, obmiruj — postoj!
O zamižite, snežne štrene!
Svetilke, upérite v nebo
svetlobe kopja naostrena!

Romanca odcvetelih dni
je spet ostala neizpeta.
Plešite, uličnih luči
sijoče igle, o plešite!

Moskva, 1904

BAKHNALIJE Prinesel plašč je živo rdeči
in črno masko iz satena.
Grozd belih vrtnic je boječe
na mizi stegnil stebila tenka.

Kozarce praznil je molče;
kamelijo v zavihek fraka
je vtaknil, tiho se smeje
iz zadušljivega somraka

pod okni, kjer kamnit opas
sijal je v jutranji sivini;
zavil se v plašč je, na obraz
nataknil je svileni krinko —

in se naredil mrtvega . . .
In zapenilo se je vino . . .
Krvavo krsto zvekla sta
skoz hišni vhod dva harlekina.

Nad čelo, belo in voščeno,
križaje se, sta se sklonila,
s kladivcem masko iz satena
k pokrovu krste sta pribila,

in prvi — piskavo zavil
je nad mrtvakom na svireli;
in drugi — mrtveca ovil
je s kito ljubljenih kamelij.

Kot vino v kad podstavljeno
je brizgala krvava rosa,
ko sunil žezlo mu v telo
je žezlonosec dolgonosi.

München, 1906

Innokentij Annenski

LOK IN STRUNE Tesnobna mora težkih sanj!
Višave v soju motne lune!
Veliko let te že poznam,
a nisem te še videl, struna!

Kdo naju vodi? Kdo prižgal
je lučki žolti na baržunu . . .?
In lok v trenutku je spoznal,
da ga nekdo je združil s struno.